

κι' ὁ Γκιούλ, μονάκριβο σκυλί,
ἦτον εὐκόλιος πούλ
τῆς συντελείας τὴν βραδύα.

Κι' ἐκεῖ πού περιμέναμε κι' εἶχαν καύμὸ τὰ χεῖλη μας,
ἦλθαν 'στὸ σπῆτ' οἱ φίλοι μας,
κι' οἱ ποιητὰι μας κι' οἱ πεζοί,
γιὰ νὰ τρακάρωμε μαζί.

Και ὁὗς του κι' ἐμπανιόβγαϊναν, βρὲ Περικλῆ, 'στὸ σπῆτ,
κι' ἐξήσασαν τὰ χωρατὰ,
κι' ἕνας τὸν ἄλλον ἐρωτᾷ:
εκαλὲ τὰ 'μάθατε και σεις γιὰ τούτον τὸν κομητή;»

Κι' ἐλίγοντο διάφοροι παρηγορίας λόγους
κι' ἐγὼ πολλὰ τοὺς ἐλεγα μετὰ τῆς γυναικὸς μου,
κι' ἀδιάκοπα 'στὸ χεῖρ μου 'βασιτοῦσα τὸ ρωλόγι
κι' ἐπρίσμενα μὲ τὸ λεπτὸ τὴν σύγκρουσιν τοῦ κόσμου.

Σημαίνουσι τὰ μεσάνυχτα, κι' οὐρὰ κοσμογαλάστρα
δὲν φαίνεται καμμία,
πάλι θαρρῶ τὴν 'γλύτωσε, ὦ γῆ περιγιάστρα,
κι' ἀνθρώπων ἀτιμία.

Μεσάνυχτα και τέταρτο, τὸ πᾶν ἀκόμη γριφος,
κτυπᾷ κι' ἡ μία, τίποτα, κτυποῦν κι' ἡ δύο, τζίφος,
κτυποῦν κι' ἡ τρεῖς κι' ἡ τέσσερες, κτυποῦν κι' ἡ πέντε και ἕξη,
ἀκόμη 'λίγο, βρὲ παιδιὰ, κι' ἀμᾶν, Χριστὲ, κι' ἄς φέξη.

Φορέστε τὸ ταμπάρο σας και πᾶμε 'στὴν τὰράτσα μου,
τὴν ἐγλυτώσατε και σεις κι' ὄλ' ἡ ζυλίνα ράτσα μου.
Δύμερινὸς ἐπρίβαλε, κανεὶς οὐρὰ δὲν βλέπει,
μαῦρος αἰθρᾷ 'ξαστέρωσε,
νομιζῶ πὺς 'ξήμερωσε,
και τὰ κοκέρια κελαϊδοῦν κι' ἀκούω τὸ σαλεπὶ.

Πάλι τροχίζουσι κόρακες αἰματομένο νύχι
σὰν κορτερό σπαθί,
αὐτὸς ὁ δούστουγος ντουϊνὰς δὲν ἔχει τέτοια τύχη
νὰ πᾶν νὰ χαθῆ,
κι' εἶναι γραπτὸ τὸν ὄρομο μας μετὰ νὰ πηγαίνωμε
και κάθε μέρα τακτικὰ νὰ τρώμε και νὰ βγαίνωμε.

'Ἐσώθημεν ἐκ τῶν φλογῶν τὸν καιόντος πυρῶλου,
δὲν ἐπειράχθη τρίχα μας, εἰς ὅλα νηνεμία,
μῆτ' ἔγινε παραίτησις τοῦ ρέικτου Καραπαύλου,
και μῆτε κρίσις τοῦς Ρωμηοὺς ἐτάραξε καμμία.

'Ἐσώθης γένος τῶν Ρωμηῶν μουρὰ και κανακάρικο
νὰ μαρτυρῆς μετὰ τοὺς στρατοὺς και τὰς διοργανώσεις,
μὰ τὴν ἐγλύτωσε και σύ, σκυλί μου κοκκαλιάρικο,
και σὺρε 'στὸν Σιμόπουλο τὸν φόρο σου νὰ δώσῃς.

Και τώρα, Περικλέτο μου, σωθίντες ἐκ πυρᾶς
και κῆφάρτα σκεπτιμένοι 'στὸν κόσμον τῆς θηορᾶς,
τινάζωμε μακρὰν ἡμᾶν τὸν ρόπον τὸν χυδαῖον
κι' ἄς στρέψωμε πρὸς τὴν βροχὴν μικρῶν λεοντιδεῶν.
Βλέπει κανένα, Περικλῆ;

Π.— Δὲν βλέπω, βρὲ τειφεύτη...
Φ.— Τί διάβολο 'γίνηκανε κι' ἐχάθησαν και τούτοι;

Μακρόθεν ἔρχεται φωνὴ κι' ἀστέρεις λάμπουσι φωτεινοί.

Φων.— Ὡ σεις κεφάλια παλαδᾶ,
τοῦ κοκοθῶν σὰς λείπει νοῦς,
γιατὶ τὰ ὄσθ' σας τὰ στραβὰ
κυττάζουσι πρὸς τοὺς οὐρανοὺς;

Γιατὶ, μαρὲ, δὲν βλέπετε τὰ Κεντρικὰ Ταμεία,
μόνο παραλυσάσατε μετὰ τὴν 'Αστρονομία,
και φάγωτε μετὰ σπουδῆς,
ἀπάνω 'στους αἰθέρας
νὰ ἔσῃτε τοὺς λεοντιδεῖς,
περαστικοὺς ἀστέρεις;

Γιατὶ κυττάζετε 'ψηλὰ
και δὲν κυττάτε χαμηλά;
'Ἐσεῖς τοὺς ἔχετε 'στὴ γῆ, τοὺς βλέπετ' ἐδῶ πέρα,
διαβαίνουσι και φωτοβολοῦσι 'μπροστά σας νύκτα μέρα,
και τώρα τοὺς γυρεύετε 'στους οὐρανοὺς ἀπάνω... ἢ
μὲ γειὰ τὰ μάτια, γάγγρος... φουὸ σας μὴ σας βασκάνω.

Διάττοντες καθὼς αὐτοί,
βρὲ Σόλινα κεφάλια,
εἶναι δι' ὄλους ὄρατοι
και ὀλιγὸς ματομάλια.

Κυττάτε πὺς φεγγοβόλου
κι' ὁ κόσμος πὺς λαμπρύνεται...
σιμπίλιαι τὰ μάτια σας σφαλοῦν
και δὲν τοὺς διακρίνετε.

'Ακόμη τοὺς διάττοντας δὲν βλέπετε τῆς γῆς,
θεοστραβοὶ πολέμαρχοι κι' ἀστέρων ἐκλογεῖς;
'Ακόμη τοὺς διάττοντας δὲν βλέπετε τοῦ κράτους;
τὸ φῶς δὲν σας ἐθάμβωσε τοσαυτῆς ἀνταυγείας;
φτοῦ νὰ χαθῆτε, ἔξανα... γιὰ τίτοιους ἀομμάτους
χρειάζοντ' ἔδρασι δώδεκα τῆς ὀφθαλμολογίας.

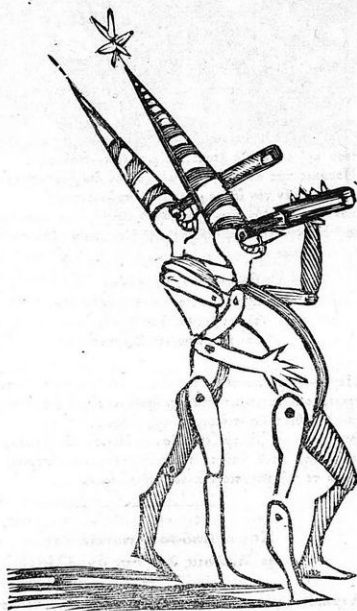
Πὺς δὲν τοὺς ἀνεκάλυψες, βρὲ Φασουλῆ ζεθέωμα,
μέσα σὲ τοῦτο τῶν Ρωμηῶν τὸ διαγιγίς στεριώμα;
'Ἐκείνουσι κι' ὁ κύνιότερος τοὺς βλέπει συμπόλιται;
χαρὶς νὰ λήγεται Λαπλάς και Νεύτων κι' Αἰγινήτης-

Κρῆμ' ἀστρνομίμους μουνηταῖ,
δὲν εἶσαι 'στὰ σωτὰ σου,
φθάνει νὰ στρίψῃς χαμηλά
και θὰ τοὺς ὄσθ' 'μπροστά σου.

Μὴ βλέπῃς 'στὸν ἀστρνομίμον τὸν Λέοντος ἐκεῖ,
κῦττα' ἐδῶ.. διάττοντες περὸν πολιτικοί.
Κοτζῆμ Πρωθυπουργὸς περὶ και Κόντες τῆς Κερκυρᾶς,
φωστῆρ διάττων ὀδηγῶν διάττοντας φωστῆρας.

Ἰδέτε τον, ζωντόβολα και βάρη τῆς ἀρούρης,
ἰδέτε τον πὺς προχωρᾷ,
και δορυφόρο λαμπεροί
Σιμόπουλος, Καραπαύλος, Ρωμάνος και Βουδοῦρης.

Φωτὸς ἰφόνει κορυφῆν
και μόλις ἐλθ' εἰς ἐπαφῆν
μετὰ τῆς γῆς τῆς εὐκλεοῦς τροπῆων αἰθῶν,

πού κάμινος νομίζεται,
πυρούται κι' εξατμίζεται
είς σελαγίζοντας σφαιρός Νομοσχεδίων.

Και τότε βλέπεις άπορών
τό φώς τό μέγα κι' ήλαρόν,
τόσων κρανίων κίνωσιν,
κενών στομάγων πλήρωσιν,
σιδηροδόμων ένωσιν,
συμβάσεων άκύρωσιν,
νερά λιμνών και ποταμών
νά πίνη κάθε κοιλαράς,
νίαν διαίρεσιν νομών,
Άστυνομίας σεσαράς,
στολής και φόρμας άλλωσιν,
της κρίσεως άποφυγίη,
κι' ήλλα σπουδαία και νωπά
και τὰ λοιπά και τὰ λοιπά.

Στρέψε, ζευγάρι Ξύλινον, θρασύ και κυνικόν,
κι' ίδετε τί διάτακται πετουόν άκτινοβέλει...

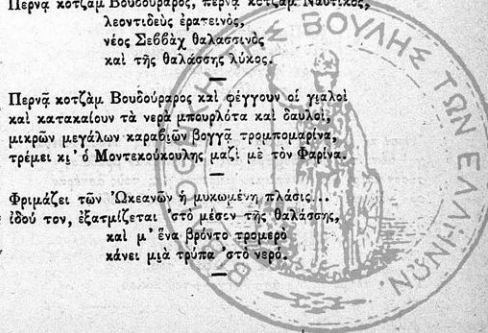
περνά κοτζάμ Σιμόπουλος των Οικονομικών,
κι' αυτός για δορυφόρο του τραβή τον Καρτασάλη.

Σκίψε, σαλιάρη Φασουλή και τέρας άποφύλιον,
περνά κοτζάμ Σιμόπουλος, πρώτος άσπτηρ διάττων,
πού τουπρεπε να γαυριζή και νάχη μονοπόλιον
των έγκωμιών τους καπνούς και των θυμιαμάτων.

Περνά κοτζάμ Βουδούραρος, περνά κοτζάμ Ναυτικός,
λεοντιδούς έρατεινός,
νέος Σεβδάχ θαλασσινός
και της θαλάσσης λύκος.

Περνά κοτζάμ Βουδούραρος και φίγγουν αί γυαλοι
και κατακαίουν τὰ νερά μπουρλότα και δαυλοι,
μικρών μεγάλων καραβιών βωγγά τρομπτομαρίνα,
τρέμει κι' ό Μοντεκούκουλης μαζί με τον Φαρίνα.

Φριμάζει των Όκεανών ή μωκωμένη πλάσις...
ίδού τον, εξατμίζεται στο μέσον της θαλάσσης,
και μ' ένα βρόντο τρομερό
κάνει μία τρύπα στο νερό.

Κοζῆμ Ρωμάνορος περιῶ
φωτίζων ἔχην φωτεινά,
λεοντιδεὺς ἀνίσπερος ἄστρον οὐρανὸν κυλλεταί
καὶ πάει κι' ἀναλλεται
μέσα ἴσῃς Πόλις τὸ Γιλώζ καὶ μέσα ἴστ' χαρέμι
καὶ τὸ Ντιβάνι τρυμί.

Ἄνοιξετὰ τὰ μάτια σας, περιῶ κοζῆμ Θανάσης,
ἀστὴρ παιδείας φωταυγούς, τῶν ἀνάσσαν ἀνάσσης.
Ἐμπρός του σκύβει κεκυρῶς
ὁ κύριος τῶν λογάδων,
ἰδοὺ τῶν φῶτων σας τὸ φῶς
καὶ τὸ δαδί τῶν δόδων.

Σὲ μοναστήρια καὶ σχολὰς περιλαμπρῆς μαρμαίρει,
τρίβουν νταυλοκαλόγηροι μπροστά του τὸ πιπέρι,
ἴστ' διὰ τὰ του μονάχη τῆς ἀνοίγει κἀθε πόρτα,
πρὸ τούτου πᾶς λεοντιδεὺς διάττων μένει νάνος,
τοξεύει τὰς ἀκτίνας του κατὰ τοῦ Διλαπόρτα
καὶ πάει κι' ἐξαμιζεται ἴσῃς Ἀθηνᾶς τὸ κράνος.

Καὶ θαμβόναται καθεὶς
καὶ φωνάζει θαμβωθεὶς:
ἀστὴρ μου κωμοστό,
οἴγγε μου νὰ περπατῶ,
νὰ πηγαιῖν ἴστ' Σχολεῖα
νὰ μαθαῖνω γράμματα,
πιτροπόλεμ, βιολιχ,
κι' ἄλλα τέτοια πράγματα.

Μὰ ποιοὺς ἀστέρας νὰ σᾶς ἴπῳ καὶ ποιοὺς νὰ δεῖξω πρώτους
ἀπὸ τοὺς διαλλέσαντας τὸν παγατὸν τοῦ σκότους;
Ἰδέτε, εὐθάνου ἀμετροί, πυκνοί, παντοειδεῖς,
κι' ὁ τῆς Ἑλλάδος οὐρανοῦ,
ὁ κυανοῦς, ὁ φωτεινός,
πυροῦται μὲ διάττωντας καὶ μὲ λεοντιδεῖς.

Ὁ Φα. Φωνὴ μακρῶθεν ἀντηγεῖ
καὶ διελεύθ' ἢ πλάνη,
καὶ τῶν ἀστέρων ἢ βροχῆ
ἴστ' ἀμάτια μας ἐράνη.

Σὺ τὰ στραβὰ μας ἀνοίξεις, φωνὴ τῶν μυστηρίων,
κι' ἴδαμε φῶς ἀληθινὸν
κάτω ἴσῃν τῆν τῶν Ἀθηνῶν,
τὴν γῆν τῶν φῶτων, τοῦ πυρὸς, τῶν ἀσφᾶλῶν πυρεῖων.

Ὡ Περικλέτο μασκαρᾶ,
ποὺ κάθεται κι' ἀστρονομαεῖς,
τώρα φανῆκαν καθαρὰ,
τώρα τοὺς ἴδαμε κι' ἐμεῖς.

Ὅσοι κι' ἐγὼ, μὰ νὰ καὶ σὺ, ποὺ ψάχνεις ἴστους αἰθέρας,
γὲ' αὐτὴ τὴν στραβομάρα μας μᾶς ἔπρεπαν βραβεῖα,
τόσον καιρὸ δὲν βλέπαμε μπροστά μας τοὺς ἀστέρας
σὺν νᾶχμας, βρεῖ Περικλή, τὰ μάτια του Τωβία.

Σπάδες τὸ ματοκιάλι σου
καὶ κτύπα τὸ κεφάλι σου.
Τόσοις ἀστρονομίαις μας ἐπήγγανε τοῦ κάκου,

καὶ τώρα, Περικλέτο μου, βλέπε τρίγῳ κι' ἄκου
πῶς πέφτουν οἱ λεοντιδεῖς μὲ σμυρᾶλιον βρόντον
ἴσῃν πλάνην τῶν λεόντων,
ποὺ ἴστου πολέμου τῆν βροντῆν,
κούφους τοὺς πόδας ἀφροντες
ἐπέταξαν τὴν λεοντῆν,
κι' ἴδαμε τότε χαίροντες
καθένα λεοντόκαρδον τῆς ἡμῶς πατριότην
μὲ τὸ Ρωμαϊκὸ πετοῖ, μὲ τὴν ὄρνθον τὴν πρώτην.

Ἰδοὺ, πετῶν ἀμέτρητοι καὶ μέτρα σὺν ἴμορρῃ,
ἰδοὺ κι' ὁ λέων ὁ λευκός, ὁ μάρμπα-Θωδορῆς.
Ποσάκις τὰς ἀσπίδας μας μὲ τοῖτον δὲν ἐκρούσαμεν,
ποσάκις δὲν τὸν ἴδαμε κμωνιδῶς παλαιόντα,
καὶ ἴστὸν βαρὺν τοῦ βρυχθῆδον βρυχώμενον ἡκούσαμεν
κι' ἐκείνον τὸν μαρμαρίνον τῆς Χαίρωνεῖς λέοντα.

Προσέρχεται θημοειδῆς
κι' ἐκ τῆς οὐρᾶς του κρέμονται
ὄλ' οἱ λοιποὶ λεοντιδεῖς
καὶ κρεμάσμενοι βρέμονται.

Περ. — Τώρα κυτῶ λεοντιδεῖς, τώρα κυτῶ διάττωντας,
παρερχομένους, πίπτοντας, φωτίζοντας, φρυάκτοντας,
τώρα καθεὶς λεοντιδεὺς, τώρα καθεὶς διάττων
βρυχᾶται κι' ἐξαμιζεται ἴστου Μωῦσῃ τὴν βάτον,
τώρα μὰ σπῖθ' ἀπὸ τὸ πῦρ τῶν διαττῶντων πέρινω,
τώρα τὸ τηλεσκοπίο σγκῶνος καὶ οἱ ὄρνω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀκμῆρος ὁ γάμος τοῦ γνωστοῦ Διονυσίου Ρηγοπούλου,
Καθηγητοῦ διαπεροῦς τῶν μαθηματικῶν,
μὲ τὴν Μαρίκαν τὴν ἀβρᾶν, κόρην Κωνσταντοπούλου,
ἐπύραστον εἰς χάριτας κι' εἰς πλοῦτον ἡθικόν.
Κι' ὁ Φασουλῆς ἀνάμεσα οἰς τόσους ποδογύρους
μ' εὐχὰς τὸ ζευγος ἔρρανε πολλὰς καὶ διαπύρους.

Νέον Ἰωδῶτον μουσικόν
καθ' ὅλα καλλιτεχνικόν

τῆς Λόττνερ τῆς περιφανοῦς κλειδοκυμβαλιστριάς,
ὅπου λαμπρὰς ἀνείδειξεν ὡς τώρα μαθητριάς.
Ἐγκάινια μετὰ πομπῆς ἐτέλει' ἐξαιρετοῦ
κι' ἦτο παρῶν κι' ὁ Φασουλῆς ἐν μέσῳ τοῦ μουσικέτου.

Ἐποδηματοποιεῖον Ζωιγοπούλου θαυμαστὸν,
πρῶτον ὄλων τῶν γνωστῶν,
εἰς τὸν δρόμον τοῦ Σταδίου, ἀριθμὸν ἐξήντα φέρον,
τύπος χάριτος καὶ τέχνης τῶν εἰδῶν τῶν νεωτέρων,
γὰ μικροῦς καὶ γὰ μεγάλους, γὰ κυρίους, γὰ κυρίας,
στερεοῦς καὶ κομψότης, τζόγιας καὶ κοκεταρίας.
Ἐκεῖ βρῖσκει κάθε ποῦ τὸ παπούτσι ποὺ τοῦ πρέπει,
χαίρεται κανεὶς σ' ἐκεῖνον τὴν πατοῦνα του νὰ βλέπη,
μῆτε ρέζο δὲν σοῦ κάνει, μῆτε κἀλο σγαμένο,
ἴστὸν Ζωιγοπούλου παπούτσι κι' ἔχε το καὶ μπαλωμένο.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, καρλαπίνα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.